

ринъта при погребението. Може би това бѣ шепота на сжщитѣ духове, които говореха тихичко: „Утѣши се, Тото-Санъ, тя се върна въ земята, дето се намираме отдавна ние, дето скоро ще дойдешъ и ти; тя вече не е ни стара, ни пригърбена, защото е мъртва; никой не ще види вече грозотата ѝ, защото тя е добре скрита въ прегръдкитѣ на земята; тя не може да буди въ никого отвращение, защото ще се превърне въ плодородна земя... Тѣлото ѝ ще се пречисти и преобрази въ земята, и изъ праха на обожаваната ти Кака-Санъ ще израстнатъ стройни, тъмно-зелени кедри, разкошни ярко-цвѣтни камелии, въздушни бамбукови дървета“...

прев. Р. В. Юрданова

